

[Anders Poulsen]

Det sidste synspunkt, justitsministeren gav udtryk for nu, nemlig at man egentlig ikke har noget særlig klart ønske om at få dette lovforslag gennemført nu, men at man ligesom gerne vil holde sagen i gang, at det skulle være lidt beskæftigelse for retsudvalget og folketinget, forstår vi egentlig ikke. Jeg synes, justitsministeren så skylder folketinget en forklaring på, hvor sammenhængen er i regeringens lovforslag i det hele taget på erhvervslivets område, altså de belastninger, man på den ene eller anden måde påfører erhvervslivet, her de handlende. Skal vi forstå den tilkendegivelse, justitsministeren kom med på det sidste her, sådan, at han vil fortælle os her i folketinget i dag, at han gerne vil tage dette lovforslag tilbage, eller hvordan skal vi forstå det?

Lawaetz (FP):

Jeg sluttede meget pænt med at sige, at fremskridtspartiet henstillede, at man udskød lovforslaget.

Hvis fremskridtspartiet har nogen rekord med hensyn til unyttige forslag, er vi i hård konkurrence med regeringen – alt afhængigt af øjnene, der ser.

Nu sagde justitsministeren, at det ikke var kompliceret, når vi taler om effektiv rente, det var noget, enhver kunne forstå. Hvorfor kan man ikke udtrykke sig som normale mennesker, f.eks. sige, at det er tilladt at pålægge 2 pct. over den gældende kassekreditrente, eller noget i den retning, hvilket kunne spare en masse fjollede udregninger?

Men hvis det ikke er kompliceret, hvad så med f.eks. sådan noget som fortrydelse? Her står i § 9, stk. 5:

»Har levering helt eller delvis fundet sted, er fortrydelsesretten betinget af, at det leverede overgives til sælgeren på dennes forretningssted i væsentlig samme stand og mængde, hvori det var, da det blev leveret ...«

Står der faktisk ikke, at det ikke gør noget, man har skrattet et møbel, eller at det ikke gør noget, at der mangler et par stykker, hvis man har fået 100 af en slags? Det er så uklart. Der kan blive en masse ballade, og det halve ender nede i forbrugerklagenævnet.

Der blev også sagt af justitsministeren, at det var nogenlunde forståeligt. Der står f.eks. i kap. 6 noget, som jeg synes det kunne være interessant at høre om andre kan forstå:

»Loven træder i kraft den 1. april 1983. Dog træder § 8, stk. 1, nr. 4, og § 33, stk. 1, nr. 4, først i kraft den 1. juli 1984.

Stk. 2. Loven finder anvendelse på købe- og kontoaftaler, der indgås efter dens ikrafttræden: § 21, stk. 3-4, §§ 22 og 29, § 32, stk. 1, §§ 34-35 og 40 anvendes også på købe- og kontoaftaler indgået før lovens ikrafttræden.«

Tror man virkelig, at den lille købmand forstår et klap af det? Jeg måtte i hvert fald slå efter 7 steder, før jeg fandt ud af det. Derfor kan man ikke sige, at det, man foreslår her, er ukompliceret, og det hænger sammen med det, der er blevet sagt, nemlig at fremskridtspartiet fraråder, at lovforslaget føres ud i livet sådan, som det er udformet af justitsministeren. Det skal være helt anderledes enkelt.

Justitsministeren (Ole Espersen):

De eksempler, hr. Lawaetz nævner, kan selvfølgelig godt lyde komplicerede for én, der ikke har haft lejlighed til at deltage i arbejdet. Når reglerne har det indhold, de har, er det naturligvis for at sikre en rimelig ikrafttræden af denne lovgivning. Det kan være rimeligt, at nogle paragraffer træder i kraft med det samme og får virkning over for alle aftaler, og det kan være rimeligt, at andre træder i kraft efterhånden på et andet tidspunkt. Det er simpelt hen et ikrafttrædelsesproblem, et overgangsproblem, som jo naturligvis vil være overstået, når loven har virket et år eller to. Jeg prøvede netop i mit indlæg at fremhæve, at der naturligvis kan opstå overgangsproblemer; det kan der i næsten alle tilfælde, når man skaber ny lovgivning.

Hvad angår brugen af ordet »væsentligt« eller »uvæsentligt« med hensyn til tilbageleveringen, hvor der ønskes udøvet en fortrydelsesret, er det jo et udtryk, der anvendes i en stor del af lovgivningen, hvor domstolene eller fogden i det konkrete tilfælde må skønne, om vilkårene er opfyldt eller ej. Det er denne måde, lovgivningen typisk er indrettet på.

Hr. Anders Poulsen har naturligvis misforstået mig. Jeg sagde til fru Aase Olesen, at vi ikke ønsker at mase noget igennem – det gør vi faktisk aldrig – men at vi ønsker at give lejlighed til en saglig diskussion også nu af